

ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

Повертаються торішні призовники

Повертаються призвані на службу торік вояки. Дев'ятеро паперовиків і шестеро вміківців були демобілізовані один за одним, проте до Малина повернулися поки не всі, адже деякі з них ще лікуються в госпіталях або ж проходять реабілітацію в санаторіях. Слава Богу, всі живі, хоч і не зовсім здорові. «Паперовику» пощастило зустрітися з декотрими із них (на знімку).

Володимир Пастушенко (другий справа) служив мінометником у складі другого батальйону 30-ї механізованої бригади, побував у багатьох гарячих точках українського сходу, як-то Рубіжне, Щастя, Лутугине, був контужений. Лікувався у трьох госпіталях, проте наслідки акустичної травми даються взнаки і досі. У тій же частині, розвідником, служив Володимир Бовсуновський (перший зліва). Брати Анатолій та Олександр Менжереси (другий зліва і перший справа) і Володимир Возненко (в центрі) проходили службу в 10-му окремому мотопіхотному батальйоні. Виконували свій громадянський обов'язок на Херсонщині, у Бердянську, на Арабатській стрілці, Чонгарі, а з нового року — у Волновасі.

Тепер хлопці знову при звичаються до мирного життя, яке за останній рік теж змінилося. І якими б сильними вони не були, це непросто. Підтримаймо їх!

На малинських підприємствах **WEIDMANN** відбувся аудит споживача. Співробітники португальської компанії «EFACES», всесвітньовідомого виробника обладнання для енергетики, Дж. Карлос і Дж. Гімарайнш, та Педро Бойн представник **WET AG** в Португалії протягом одного дня вивчали діяльність ПАТ «**ВАЙДМАНН-МПФ**» та ДП «**ВМІК**». Особливу увагу вони звертали на процес відбору постачальника сировини і перевірку її якості, відстеження целюлози у виробництві паперу і картону, контролю продукції, управління документацією, калібрування обладнання тощо. Попередні висновки аудиторів — позитивні, остаточні ж стануть відомі за кілька днів.

Відбувся аудит

Плідний тиждень для фахівців з HR

Альфонс Аугсбургер, віце-президент **WICOR Holding AG** з управління персоналом, побував у Малині із кількаденним робочим візитом. Він розпочався зустріччю з менеджментом малинських компаній **WEIDMANN**, на якій був присутній віце-президент корпорації Марсель Суттер. Пан Альфонс розповідав українцям про інструменти управління персоналом, що прийняті в корпорації, про особливості річного контрольного циклу **WICOR**, згідно з яким в один і той же час щороку застосовуються ті чи інші корпоративні HR-інструменти: TM-MBO, SD та STRATA, а також про систему бонусів і преміювання, яка діє у Рапперсвілі (Швейцарія).

Далі ж відбулася низка плідних нарад у вузькому колі за участю керівників ПАТ «**ВАЙДМАНН-МПФ**» та ДП «**ВМІК**» і фахівців з управління персоналом.

ISM у 2014-му році

На недавньому засіданні Правління було здійснено аналіз функціонування інтегрованої системи менеджменту у 2014 році.

Результат функціонування ISM у цілому позитивний. Сприяло цьому: зменшення непланових зупинок обладнання, покращення результатів вчасності виконання замовлень, відсутність перевищень ГДС і викидів в атмосферу, зменшення витрат целюлози, води, газу та відсутність травм, пов'язаних із виробництвом. Наприклад, у порівнянні з попереднім роком по виробництву зменшено на 11,7% використання води на одиницю продукції, тепла на 3,5%. Всі підрозділи, які були залучені на виконання цілей, попрацювали добре, але найкращі результати отримано в цеху №3 (було виконано сім із восьми поставлених цілей).

Також члени правління звернули увагу на недоліки у функціонуванні ISM, а саме збільшення зовнішніх втрат, і визначили дії з удосконалення ISM та покращення результатів роботи товариства.

Дитячий театральний колектив «Барвінок» (ЦДЮТ) запросив вайдманівців на звітний концерт, приурочений до міжнародного дня театру.

— Колектив існує вже близько 25 років, очолює його неймовірна людина — Людмила Володимирівна Костельняк, яка просто живе театром. Свою любов до сцени вона передала вихованцям, котрі порадували нас аж чотирма постановками, — розповіла менеджер з адміністративної діяльності Марина Саченко, що відвідала захід разом із керівником ради трудового колективу ДП «ВМІК» Михайлом Подорніковим, який спільно з іншими небайдужими працівниками **WEIDMANN** долучився до ремонту приміщення майбутнього дитячого театру.

Кайдзен наочно: тур до JT1 у Кременчук

Богдан Залітайло, інженер-технолог Центру розвитку та досліджень, який очолює Кайдзен-комісію товариства, побував у турі з ощадливого виробництва, організованому Кайдзен Клубом в Україні. Спільно із фахівцями багатьох вітчизняних компаній він відвідав кременчуцьке підприємство «Джей Ті Інтернешнл Україна» (JT1), яке вже понад 10 років живе за принципами ощадливого виробництва та безперервного покращення.

Тур розпочався зі звернення президента Кайдзен-клубу Івана Сарвара. Затим слово взяли представники компанії JT1, які розповіли про діяльність підприємства і його структуру. Зокрема, про те, що воно входить до JT Group, 50% активів якої належить уряду Японії. На світовому ринку JT Group відома як виробник цигарок, напоїв, їжі та фармацевтичних препаратів. В Україні компанія забезпечує роботою 1200 фахівців. Більш ніж 10 років назад JT1 впровадила систему ощадливого виробництва, 5S та Кайдзен, тож тепер її працівники мають вдосталь досвіду, аби поділитися ним із іншими.

Втілення принципів 5S у життя учасники туру побачили під час екскурсії по виробництву. За словами Богдана Миколайовича, найбільше його вразило те, що всі предмети мають свої місця. Наприклад, на складі, де зберігається більше 11 тисяч деталей, будь-яку

з них можна знайти за 3 хвилини. І там, і в цехах місце кожної речі, будь то прилад, реманент для прибирання чи навіть навантажувач, позначене. Якщо хтось перемістив ці речі, всі знають, чого саме не вистачає. Вкінці зміни кожен обов'язково прибирає своє робоче місце.

Також сподобалася йому комп'ютеризована система подачі Кайдзен-пропозицій, велика кількість інформаційних стендів тощо.

За рік 412 працівників внесли 4852 пропозиції, 3097 з яких були прийняті. Раніше вони отримували за це грошову винагороду, тепер за 10 прийнятих пропозицій працівнику вручають сертифікати на придбання побутової техніки. Встановлено ціль на 2015 рік — чотири пропозиції на кожного працівника, однак тих, хто цього не зробіть, не каратимуть. Люди вже звикли до ощадливо виробництва, сприяють цьому і внутрішні аудити з 5S, у тому числі й перехресні, коли директори різних підрозділів перевіряють суміжні ділянки. Ще одним мотиваційним фактором є можливість, яку компанія надає десятком авторам найкращих прийнятих пропозицій: потрапити на корпоративний з'їзд, у цьому році він відбувався в Женеві.

Отож поїздка видалася цікавою і корисною, адже багато напрацювань кременчуцького підприємства можуть стати корисними і для нашого товариства.

Відбулася екскурсія для студентів КНЕУ ім. В. Гетьмана

Нещодавно у супроводі своїх наставників — доктора історичних наук, кандидата економічних наук Володимира Студінського, який відомий малинчанам також як екс-мер та автор книги про паперову фабрику, і кандидата економічних наук Марії Тищенко, — у товаристві побували студенти киявського вишу. Вони познайомилися з роботою цехів №5 та №6, а також побачили музей паперовиків.

— Це студенти магістерської програми, або ж п'ятикурсники, що навчаються в Київському економічному університеті ім. Вадима Гетьмана, — розказав «Паперовику» Володимир Аркадійович. — У рамках вивчення дисципліни «Екологічні основи сучасної економіки» ми організували поїздку до Малина. Чому обрали Малин, а не Київ? Тому що на прикладі невеликого міста можна показати процес природоохоронної діяльності населеного пункту. Ми побували на водонасосній станції, яка подає воду в Малин, на фабриці, а також на водоочисних спорудах фабрики банкнотного паперу НБУ.

Після відвідин підприємства у студентів залишилися приємні враження, бо одна річ — вивчати предмет теоретично, а зовсім інша — побачити, як все відбувається в дійсності.

Сергій Ігнатенко, формувальник ручного формування ДП "ВМІК", один із тих, кому довелося боронити цілісність України зі зброєю в руках. Його мобілізували минулої весни, у листопаді молодий чоловік був демобілізований за станом здоров'я і після лікування в госпіталі повернувся додому. Як йому велося упродовж служби, що довелося побачити і пережити, читайте у нашому інтерв'ю.

— На початку березня 2014 року мені подзвонили з військоммату, записали особисті дані і сказали, що зв'яжуться в разі потреби. А за кілька днів (пригадую, я саме збирався йти на зміну) зателефонували вдруге. Сказали, збирай речі, о 16:00 відправка.

— І все? А як же медогляд?

— У Малині говорили, що медогляд буде в Новограді-Волинському. Там ми пробули тиждень, однак ніхто стан здоров'я мобілізованих не перевіряв.

— Сергію, до якої військової частини і ким вас відправили служити?

— Я служив у артилерії, потрапив до другої батареї реактивного дивізіону 30-ї окремої механізованої бригади. Був навідником БМ-21 залпового вогню «Град». БМ-21 це, можна, сказати нащадок «Катюші», яка була на озброєнні в радянській армії за часів другої світової війни. «Град» — машина значно потужніша, комплектується пакетом із 40 снарядів, які долітають на відстань до 30 км. Екіпаж кожної такої машини складається з п'ятьох людей: водія, командира, навідника та двох номерів обслуги. Обслуга допомагає завантажувати і розвантажувати снаряди, на бойовій виїзді вирушає екіпаж із трьох чоловік.

У Новограді-Волинському нам розказували, на чому і як воюватимемо, а через тиждень, на початку квітня, ми поїхали на місяць у Миколаївську область на полігон проходити бойове злагодження. Там тричі проводили показові виступи за участю всієї 30-ї механізованої бригади. Потім нас переправили у Запорізьку область, де були стрільби, навіть з телебачення приїжджали, знімали нас. Вчилися по-різному під'їжджати, маневрувати, розставляти ма-

Сергій Ігнатенко: «Я багато чого переосмислив у житті»...

шини віялом і т. ін. А 1 липня ми вирушили в зону АТО, на Луганщину, у м. Щастя, і приступили до бойових завдань.

— Страшно було?

— Страшно було тільки на початку. Першої ж ночі сепаратисти здійснили на нас напад, від вогнепального поранення загинув один товариш. Потім почалася рутинна виїзди до аеропорту та до Веселої Гори, де базувалася основна частина нашої артилерії. Спочатку ми відпрацьовували базу сепаратистів у смт Металіст. Коли розбили її, стали захищати Луганськ.

Після того як українські війська почали звужувати кільце довкола сепаратистів у Луганську, нас відправили в сторону Антрацита, на базу. Там знаходилося два блокпости і кілька наших машин. Через обстріли доріг почалися труднощі із підвозом снарядів, ми опинилися в оточенні і згодом мусили відходити звідти. Це було у той же час, коли Степанівку розбомбили, і прості солдати, покинуті напризволяще, вибиралися, хто як міг.

Відступаючи, ми опинилися біля Лутугино. Там стояли два тижні, підвозу снарядів не було, ми лише зрідка відстрілюватися.

— А як їжа, її ж теж, мабуть, не підвозили?

— Ми мали запаси, сутужно було лише із водою та хлібом.

— А місцеві мешканці як до вас ставилися?

— Нормальні адекватні люди звідти здебільшого виїхали. Ті, що лишилися, зомбовані. Приходили до нас по їжу, бо ціни на все там шалено високі були, скажімо цигарки, які в нас по 4 грн були, там коштували по 15 грн. Підходили, розпитували, що та як, а за кілька хвилин здавали наші позиції сепаратистам, з

боку яких летіли «подарунки».

— Як далі розгорталися події?

— У серпні із міста Лутугино ми переїстилися у лісопосадку, зайняли позицію. Воювали непогано. Снаряди тоді більш-менш нормально підвозили, за тиждень йшло 3-4 пакети по 40 штук. Пригадую, українські збройні сили розбили одну ворожу танкову дивізію. Як виявилось — у тім бою нашими супротивниками були російські строковики, 18-19-річні хлопці. Ті, які вижили, розказували, що приїхали буцімто на навчання, куди саме — їм не повідомили.

Потім стало зовсім сутужно — нас бомбили вдень і вночі із різнокаліберної артилерії, а снарядів, щоб відбиватися, не було. Натомість супротивники завдяки «безпілотникам» бачили нас, як на долоні. У нас із двох батарей (12 машин) лишилося лише три машини. А ще загинув наш «зампотех», на лутугинському заводі, не доїгши до укріплення півтора метри.

— А як ви вибралися з оточення?

— Нашій батареї дали завдання прикривати відхід інших військових. Ми виходили з Лутугино останніми, заряджалися і стріляли під обстрілами, доки всі інші не відійшли. Потім надійшла команда: виїжджайте, вибирайтеся, як можете. Близько двох годин ми шукали виїзний шлях з міста, повсюди обстрілювали. Зрештою знайшли дорогу. Трохи проїхали, і на трасі побачили ворожі танки, мусили полями добиратися до Щастя. Там теж все було обстріляне і чорне.

— Я чула, що ви мали контузію

— Так, це відбулося на лутугинському заводі, коли ми вже відійшли з бойових позицій. Поставили машину, і я пішов у командний пункт.

Продовження на с.4.

Сергій Ігнатенко: «Я багато чого переосмислив у житті»...

Продовження. Початок на с.3.

Саме із замполітом повертався назад, треба було пройти метрів 300 до укриття.

Аж тут почався артобстріл, я, мабуть, у сорочці родився, не знаю, як вцілів. Спершу шарахнуло справа від нас, осколки пішли, мабуть, хвилею, бо лише трохи приглушило. Ми намагалися сховатися біля стінки, аж снаряд впав ближче, нас оглушило, були як два лунатики, нічого не чули. А коли дійшли до рогу цеху, снаряд влучив у покрівлю, прямисінько перед нами, пробив стелю. Далі, пам'ятаю, я дивлюся на пробитий вогнегасник, і він крутиться перед очима. Не тямлячи як (замполіт казав, що відтягнув мене, хоч мені здавалося, що я біг), дібралися до приміщень із душовими. Там пересиділи обстріл і пішли до своїх. Того ж вечора ми виходили на бойові позиції і ми ще їздили до Круглика, де були наші коригувальники, не могли їх залишити напризволяще. У той момент діяли на автопілоті, бо ж контузія — це ніби дуже сильне алкогольне сп'яніння, страшенна нудота, голова, немов чужа. І так майже добу.

— А як почуваетесь зараз?

— Спочатку в обох вухах був постійний шум, зараз лише у лівому, лікарі кажуть, це наслідки акустичної травми. Потроху слух відновлюється. Наступного дня, 5 вересня, Сергій Ігнатенко вже був на Житомирщині. Оскільки перебував у зоні АТО більше двох місяців підряд, мав право на відпустку.

— Вночі ми заїхали в Житомирську область, де місцеві люди і телевізійники влаштували теплу зустріч. Натомість начальство «обрадувало»: їдьте, хлопці, додому. Сказали б у Києві, я б так і зробив. А так зали-

шився на ніч у частині. Наступного дня намагався взяти направлення на обстеження в госпіталь, однак його давати не хотіли. Потрапив у госпіталь тільки після того, як звернувся до військової служби правопорядку та військової прокуратури. Згодом лікарська комісія визнала мене непридатним для подальшої військової служби, тож я був комісований за станом здоров'я. І вийшов на роботу.

— Не надто привітно вас зустріло повсякденне життя...

— Життя лишилося звичайним, там війна, а тут гуляють веселля. У деяких хлопців не витримують нерви від такого контрасту. Я ж багато чого переосмислив у житті: те, що ми називаємо проблемами, насправді не проблеми, а дрібниці. Є набагато страшніші речі: війна триває, наші хлопці далі гинуть і стають каліками. Як мій однокласник, молодий хлопець Олексій Кондратенко, котрий втратив руку по плече та отримав інші тілесні ушкодження. Зараз йому потрібні кошти на реабілітацію, давайте допоможемо герою разом, номер картки у «ПриватБанку» 5168-7556-0172-2933, Кондратенко Олексій Володимирович.

За цей час побачив багатьох різних людей: і алкашів, які за сотню доларів не лише співвітчизників, а й рідну матір продадуть, і волонтерів, які під кулями їздять на окуповані території, піднімають дух тяжкопоранених бійців у госпітальях, не шкодуючи ні часу, ні коштів. Хочу подякувати цим неймовірним людям. Також дякую рідним за підтримку і їхні молитви, ГО «Малинщина», котра підсобила фінансово, хлопцям із військоммату, які за власні кошти придбали для мене форму, і компанії **WEIDMANN**, що зберегла робоче місце та надає можливість для всіх демобілізованих хлопців і їхніх сімей відпочити душею на культурному заході в столиці.

Паперовики — бронзові призери

Наприкінці березня відбулися V міські міжгалузеві змагання серед команд установ, організацій і підприємств Малина. Спортсмени показували свою майстерність у таких видах спорту, як волейбол, міні-футбол, настільний теніс, шахи і шашки. З-поміж шести команд, які брали участь у змаганнях, збірна ПАТ «**ВАЙДМАНН-МПФ**» посіла третє місце, поступившись командам банкнотки та міського відділу освіти. Найвагоміші здобутки паперовики мали у шашках, настільному тенісі та швидких шахах. Непогано виступила і команда ДП «**ВМІК**»: хоча до трійки лідерів у загальному заліку вона не увійшла, проте здобула бронзу у змаганнях шашкістів та срібло у міні-футболі.

Хор «Ветеран» з новими голосами і костюмами

Днями до товариства завітав голова громадської організації Народний хор «Ветеран» Микола Бурляй, аби подякувати паперовикам за меценатську підтримку.

— Наш колектив зароджувався ще в 1960-х роках як клуб за інтересами, з 1992 року функціонував як самодіяльний художній колектив — хор «Ветеран», який у 2006 році, завдяки зусиллям тодішнього художнього керівника Надії Йосипівни Дідківської, став народним. У 2012 року він реорганізувався в Громадську організацію Народний хор «Ветеран», до якої входить 30 членів. Найстаршому учаснику хору, Кушніру Володимирі Пилиповичу, близько 80 років, а наймолодші учасниці, до речі, колишні працівниці паперової фабрики — Л.І. Мойсієнко, Г.Ю. Сам-

чук, Т. С. Терещенко, В. І. Михайленко, В. А. Примаченко, які приєдналися до нас торік. Аби виступати, їм потрібно пошити костюми. Із проханням допомогти коштами, бо костюми недешеві, ми звернулися до адміністрації фабрики, яка завжди нас виручала. Не відмовила і цього разу, за що ми дуже вдячні. Аби віддячити паперовикам, вирішили на загальних зборах організації визнати колектив паперової нашим почесним президентом, — розказав Микола Іванович.

Зараз хористи разом зі своїм художнім керівником Галиною Федорівною Костюченко активно репетирують, бо невдовзі мають підтверджувати своє звання «народний» на концерті, що запланований на 29 травня. Сподіваємося, у них все вийде, і бажаємо успіхів!

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».
Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011.
Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66.
Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com
Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні «Віол-друк», м. Київ, пр. Перемоги, 21, оф. 163.
Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.
Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».